

DOMINIK DÁN

**POPEL VŠECHNY
ZAROVNÁ**

POPEL
VŠECHNY
ZAROVNÁ

Dominik Dán

POPEL
VŠECHNY
ZAROVNÁ

slovařt

Text © Dominik Dán 2005
Translation © Josef Šmatlák 2015
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2015

ISBN 978-80-7529-042-7

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou smyšlené a jakákoliv podobnost
se skutečnými událostmi je čistě náhodná,
přestože mohou leckomu připadat povědomé...*

Homo homini lupus.
(Titus Maccius Plautus, *Asinaria* 495)
Člověk člověku vlkem.
(Titus Maccius Plautus, *Komedie oslovská* 495)

*Tuto knihu věnuji své manželce.
Mnoho lidí má zásluhu na tom, že vznikla,
ale ona díky své trpělivosti tu největší.*

„... a tak necelé tři roky po vzniku našeho samostatného státu došlo na vnitropolitické scéně k hrubému narušení křehké rovnováhy zvané demokracie. Nechutné třenice mezi hlavou státu a vedoucí garniturou vládnoucího Hnutí vyústily v čin, jaký nemá obdoby v historii evropského kontinentu ani v historii budování mezinárodních vztahů moderní Evropy sjednocené na principech dodržování základních lidských práv.

Tajná služba, plnící pokyny úzké skupiny politických kormidelníků, se zachovala jako soukromá bezpečnostní agentura a zorganizovala únos svobodného občana, aby ho vydala justici jiného suverénního státu k trestnímu stíhání, čímž porušila jakékoliv dosud platné dohody a mezinárodní právní normy.

Skandál je o to větší, že tímto činem byla nezakrytě atakována nedotknutelnost hlavy státu a aféra kolem prezidenta syna a celé jeho rodiny nepřispěla k posílení naší autority na mezinárodním fóru.

Redaktorovi *Týdeníku plus* se podařilo vypátrat několik skandálních skutečností, jež dosud nebyly nikde publikovány a posunuly celý incident do zcela nového světla. Už teď lze najisto říci, že zveřejnění těchto faktů může mít fatální následky nejen pro celý týdeník, ale i pro samotného redaktora, který se nenechal zastrašit ani rozbitým obočím, ani požárem auta a rozhodl se nakonec seznámit s šokujícími souvislostmi širokou čtenářskou veřejností.

Pevně věříme, že jednou přijde čas, kdy se dezorientovaný občan dozví, jaké bylo skutečné pozadí únosu a praktiky zpravodajských služeb, a kdy někdo přece jen absolvuje trnitou cestu k pravdě, již lemují vraky demolovaných aut, krev zmlácených redaktorů, výhrůžné dopisy a telefonáty.“

(*Týdeník plus*, č. 36/1995, ročník III, str. 14–16)

1

PONDĚLÍ

PODZIM 1996

Stařícké babce na pitevním stole už nebylo pomoci, byla sinalá a ztuhlá jako jitrnice vytažená z lednice. Realita byla truchlivá, vlastně hrozná, a babku skutečně z takového chladného prostoru před malou chvílí vytáhli a převezli na městskou patologii. Podchlazení nebylo příčinou jejího současného stavu neboli – řečeno odborně – bezprostřední příčinou smrti. To bylo už pouze důsledkem toho, co s ní nějaká bestie provedla během uplynulé noci.

Pravá příčina smrti se nacházela těsně pod hrudní kostí, procházela skrze pravou srdeční komoru a směřovala kolem páteře ven mezi lopatkami. Pokud by se to někomu zdálo málo, našel by příčin vícero, vlastně spoustu, a byly všude, na hlavě, na krku, na ramenou, na břiše. Vypadalo to, že ta bestie vynechala jen palec na pravé noze, protože ten jediný nebyl zakrvácený, ale to je i při nejlepší vůli moc málo na přežití.

Tahle vražda byla jako malovaná, a to v těch nejjasnějších barvách, vražda jako vyšitá, nepopíratelná a ve své podstatě hrozná a smutná. Někdo rozsekal Hermínu Baumgartnerovou mačetou nebo něčím takovým a nedal jí sebemenší šanci. Hrozně na tom bylo, že se to stalo uprostřed města plného slušných lidí, kteří by v životě nikoho neztloukli, neznásilnili, natož aby zabili, jak místopřísežně tvrdili jeden jako druhý při každém výslechu. Stalo se to v jejím vlastním bytě, zastavěném starožitným nábytkem, z něhož číselně muzeální nostalgie. Smutné bylo, že po ní zůstala dcera

s mužem a tři vnuci, pozůstalí, kteří nic nechápali a ustavičně plakali.

V neděli odpoledne přišli k babičce, aby jí pogratulovali k osmdesátinám, neboť byla jediným členem jejich malé rodiny, jenž se dožil tak vysokého věku. Namísto aby slavili, sháněli nekonečně dlouho zámečnicka, aby vypáčil dveře babiččina bytu. Sehnat zámečnicka v neděli představuje nadlidský výkon. Než ho našli a navíc přemluvili, aby přišel, pozbyl dort svou nadýchanou šlehačkovou nádheru a gerbery truchlivě sklopily žíznící barevné korunky. Náhradní klíč pronikl do zámku jen třetinou, takže si všichni byli jisti, že babička se nachází uvnitř bytu a nechala klíč zastrčený v zámku. Hrůzná skutečnost, jež se před nimi rozestřela, jakmile se dveře otevřely, překonala předtuchu, že se sice něco zlého stalo, ale něco přirozeného, jako třeba infarkt, tedy něco normálnějšího, co důstojně, nenápadně, ale především nenásilně ukončuje bytí našich milovaných na tomto světě. Namísto toho se jejich zrakům zjevila scéna horší než z hororového filmu. Nejvíc jimi však otrásl nikoliv pohled, ale puch, který je doslova udeřil do nosu. Vyvolal v nich šok, na jaký hned tak nezapomenou! Hltači filmových krváků jsou totiž ochuzeni o nejpodstatnější rys smrtelných výjevů, jímž je právě zápach.

Oni to štěstí neměli. Nikdo je nechtěl ochudit a ušetřit – to už vůbec ne.

Pozůstalí seděli v policejní čekárně a nic nechápali. Smrt zaskočí každého člověka, přestože s ní počítá od okamžiku, kdy si ji racionálně uvědomí. Zaskočí ho tím více, když se mu předvede v takových krvavých barvách s doprovodem oděru.

Muži postávali a nezúčastněně zírali na pitevní stůl. Policajti a pitvači, dvě party, které se pravidelně dělily o mrtvoly jako dva dobře sehrané houfy mrchožroutů. Policejní partu představovali dva detektivové a technik, jenž se už motal kolem mrtvoly a fotografoval jako divý. Scházel jim pouze vyšetřovatel.

Pitvači, tak se říká všem, jimž učarovala medicína, co ve smradu a ponuré atmosféře nemocničních suterénů zúročovali své vědomosti získané za dlouholetého studia. Soudní lékaři, patologové, asistenti, laboranti, zřízenci.

Všichni tu jen postávali a zírali před sebe s očividným nezájmem. Rutiněři. Nejevili ani náznak smutku, zhnusení, zděšení nebo soucitu. Smrt, která číselá z každého koutu vykachlíkované místnosti, je provázela už tak dlouho a často, že si na ni prostě zvykli. Kdyby to neznělo příliš morbidně, klidně by přikývli na tvrzení, že se u nich zabydlela, pokud by se vůbec našel někdo, kdo by o takového spolubydlícího stál. Nicméně z jejich postojů, výrazů a pohybů, jimiž se připravovali na nastávající dějství, bylo zřejmé, že každý z nich má k té zubaté s kosou jiný profesionální a v hloubi duše i soukromý vztah.

Soudní lékař Lengyel ji znal ze všech nejlíp. Znal ji ze všech možných stran, poloh, barev a pachů. Znal ji v každém věku i podobě, bez rozdílu pohlaví a náboženství, bez ohledu na bankovní konta, konexe, postavení a hlavně perspektivy. Plány do budoucna byly to hlavní, co jejich vychrtlá kamarádka s kosou ignorovala přímo se sadistickou rozkoší. Tento ostřílený fachman viděl za svou třicetiletou praxi na soudní patologii obrazy neuvěřitelné krutosti osudu.

Měl na sobě bílý plášť a silnou gumovou zástěru od prsou až po kotníky, zabořené v galoších. Galoše a bílý plášť musel mít každý, kdo vstoupil do pitevny, na to šéf soudního oddělení docent Malý úzkostlivě dbal. Další nezbytnou rekvizitou byly latexové rukavice, protože nesnášel, aby se k mrtvole byl i jen přiblížil kdokoliv, kdo by je neměl.

Doktor Lengyel si nasadil chirurgickou čapku přepečlivě jako vždy a nespouštěl z nebohé mrtvé zrak. Neměl rád, když ho při práci rozptylovaly uvolněné části oděvu, které mu překážely ve výhledu, proto se oblékal s puntičkářskou důsledností. Při některých fázích pitvy se bude muset absolutně soustředit, obzvláště na mikroskopické stopy. V takových chvílích nelze připustit sebemenší rozptylování. Na ubodané a rozsekané babce toho bude ke zkoumání ažaž, to viděl na první pohled. Tahle pitva bude důležitá a výsledek možná rozhodne o osudu celého případu. Možná dokáže hned na začátku – jako už mnohokrát – ukázat na toho, kdo se zachoval během posledního rozhovoru s nebožačkou jako bestie, anebo – což se taktéž přihodilo už mnohokrát – nebude veškeré úsilí k ničemu a černý Petr

zůstane detektivům, kteří posmutněle odejdou s dlouhým nosem plným mrtvolného zápachu.

Doktor Lengyel si velmi dobře uvědomoval důležitost svého poslání, a proto byl přísný nejen vůči sobě, ale i vůči každému členovi pracovního týmu. Byl odhodlán odvést profesionální práci na úrovni, na jakou byl zvyklý.

Jeho tým se skládal ze dvou pomocníků. Laci, asistent se silným maďarským přízvukem, jenž mimo veškerou pochybnost prozrazoval, kterým jazykem si v rodné hospodě objednává pivo. Laci byl zvláštní kreatura, človíček na kost vyzábělý, přihřblý a s vpadlým hrudníčkem. Bylo mu čtyřicet, ale ve tváři měl hluboké vrásky sedmdesátiletého kmeta. Lidem jako on se lidově říká moula. Nepotřebují k životu nic víc než alkohol a práci.

Asistent Vilém byl z jiného těsta. Nikdy neodešel z pracoviště, aniž by si předtím zkontroloval kravatu a pěšinku ve vlasech. Pokud nebylo po ruce zrcadlo nebo aspoň nějaká lesklá plocha, vylovil své vlastní zrcátko a zkoumal se v něm. Neuznával jiný oděv než tmavý a v černých lakovkách a s kufříkem v ruce vyhlížel jako opravdický lékař. Nikdy se mu nepodařilo splnit matčin sen, aby se jím stal, a to ho mrzelo dosud, dlouho poté, co matka zemřela. Dokud žila, neustále jí to sliboval, leč i když strávil na škole sedm let, dva roky jako student a pět jako pomocná síla v knihovně lékařské fakulty, nikdy se nedopracoval k titulu.

To bylo už dávno a od té doby prošel snad všechna nemocniční oddělení a pracoviště, a když pochopil, že s maturitou z gymnázia ho k žádnému živému pacientovi nikdo nepustí, zaměřil svou pozornost na ty mrtvé. Nikdy o nich nepřemýšlel jinak než jako o pacientech, nanejvýš o něco méně živých, než byli ti v horních patrech. Dole v pitevně byl lékařem, používal skutečné lékařské nástroje a přístroje, rentgenoval, operoval a odstraňoval nepotřebné orgány, ale nejvíc ho vzrušovalo, že se JICH mohl dotýkat, a on se JICH dotýkal nade vše rád, mazlil se s JEJICH studenou kůží na ztuhlých svalích. Když po pracovní době všichni odešli a on zůstal s pacientem sám, mohl, cokoliv chtěl, a on, Vilém, odstrkovaný už od dob mateřské školky, chtěl. Chtěl toho hodně, vlastně všechno, co mu ta jeho marodná kráva doma nemohla poskytnout.

K tomu, aby si mohl dopřát chvíle samoty v kruhu studených miláčků, musel na pracovišti a doma vypadat bezchybně a nenápadně! Všichni ho pokládali za nejspolehlivějšího pracanta a zodpovědného otce rodiny. Časem tomu uvěřil i on sám.

Asistent Vilém byl v kolektivu velmi oblíben.

Teď tu ovšem bylo plno lidí a to ho znervózňovalo. Ke všemu se sem přihasili i ti zasraní fízlové jako vždycky, když to tu mělo být zajímavé. Ti ho znervózňovali a zdržovali úplně nejvíc.

Tak tu jen stál v pečlivě upnutém plášti a v ruce třímал malou cirkulárku na otvírání lebek. Byl napjatý jako dostihový chrt ve startovním boxu, připravený splnit jakýkoliv pokyn doktora Lengyela. Ten ovšem sám vyčkával, až maník v riflích a plášti halabala zapnutém přestane konečně kroužit s fotoaparátem kolem mrtvolky jako šaman, sbalí si svá fídlátka a nechá je dělat jejich práci.

Asistent Vilém chtěl operovat, chtěl řezat! Pacientce ležící na stole bylo očividně zle a on, spolehlivý a zodpovědný asistent Vilém, hořel netrpělivostí, aby si mohl prohlédnout zduřený výrůstek, který nahmatal v pacientčině pochvě, když s ní byl v chladírně na chvíli sám.

Asistent Vilém byl velmi oblíben. I v kolektivu.

Technik v riflích byl z jiné party. To byla ta druhá strana barikády, druhá strana pitevního stolu. Policajti.

Mordýřská parta. Obyčejní lidé, kteří místo aby si hověli s rodinkou někde u vody, celou neděli kmitali v bytě nebohé babky. Slídili po všem, co tam ta bestie mohla po sobě zanechat. Kdejaký otisk prstu, vlas, chlup, sliny, vajgl, cokoliv, co by ji přivedlo do lochu.

Nikdo tu bestii nenazval jinak než svině. Dokud neznali její totožnost, byla pro všechny pouze sviní, ničím jiným. To jim zjednodušovalo komunikaci. Pouze v oficiálním písemném sdělení byla bůhvíproč nazývána pachatelem. Proč se má tak něžně říkat zrůdě, co dokáže udělat něco tak děsného?

Technik natíral babce prsty – nikoliv nehty, ale bříska. Ne že by nevěděl, jak se dělá manikúra, ale on se snažil sejmout jí otisky. Předtím, než si s ní zahrál paci paci pacičky, jí zpod nehtů vydoloval veškeré nečistoty, vsypal je do označených

obálek a ty odložil na příruční stůl v koutě pitevny srovnané pěkně popořádku, jako když pokrývač klade tašky na střechu. Technik Peter Fillo věděl, že musí postupovat přesně systematicky a že nemůže babce natřít ruce, aniž by předtím zajistil mikrostopy. Nikdy nesměl provést neuvážený úkon, jímž by se znehodnotil následný krok, nesměl se splést. Byl na to patřičně teoreticky vyškolen, odborně připraven, ale především to dělal už bezmála dvacet let a jeho kolegové ho uznávali jako machra. Dokud on konal svou práci, drželi se ostatní stranou a neznervózněovali ho zbytečnými dotazy.

Dvojice detektivů oblečených netradičně v bílém postávala u zárubně dveří, jejichž křídla personál už dávno vysadil, aby nepřekážela, protože smrad se šíří, ať jsou dveře zavřené, či otevřené.

Na pitvu obvykle nechodívali dva detektivové, přestože si pitomí civilové myslí, že poldové chodí vždy ve dvojici, protože jeden umí číst a druhý umí psát. Dnes přišla řada na zelenáče. Stvoření, jemuž se říká i ucho, bažant, zobák či nováček. Každý, kdo začínal v oddělení vražd, musel vychutnat všechny slasti a strasti budoucího povolání až do dna. Pitva patřila mezi oblíbené obřady přijímání do mordýřského stavu a mladší detektiv Filip Kiss mohl děkovat pánu bohu, že na začátek své kariéry vyfasoval celkem čerstvou mrtvolu. Ti, co tento obřad zasvěcování do anatomie lidského těla absolvovali před dvěma roky s dvojicí zavražděných bezdomovců, nalezených po čtrnácti dnech v jakémsi opuštěném domě, blili ještě na silvestra.

Žádného nováčka nepustí šéf na takovýto obřad samotného, proto se tu o zárubeň dveří opíral i starší detektiv Richard Krauz, vysoký atlet i po třicítce jaksepatří vysportovaný, z něhož by byl u vytržení i Adolf Eichmann, autor teorie o nadřazenosti árijské rasy. Krauz byl přesně jeho typ, urostlý, dobře stavěný blondák s modrýma očima, jaké mu záviděly všechny ženské, a těch prošlo jeho životem nepočítaně. Byl tady jako učitel, který má žákovi vysvětlit, co a jak, ale pouze jednou, žádné opáčko. Nikdo ze starších detektivů se na pitvu nedral, není to žádná slast, a je na zelenáčovi, aby si dělal poznámky, měl otevřené oči a ptal se na vše, co uvidí a uslyší. Podruhé už na pitvu půjde sám, naostro, a jestliže

něco zvorá, bude prča. Budou si z něj utahovat, střílet a zesměšňovat ho, budou ho plácát po ramenou „Tak co, jak to bylo, když jsi zkoumal.“ A budou se za břicho popadat. Náramní dobráci, tihle kolegové!

Starší detektiv Richard Krauz kývl na doktora Lengyela, který si zrovna navlékal rukavice a upřeně pozoroval rozsekanou lebku. Řekl, že si zapálí ještě jednu. Lengyel zvolna přikývl, aniž zvedl zrak. Věděl, že mají nejméně půl hodiny, než technik dokončí svou práci. A Krauz zase věděl, že má čas nejen na jednu cigaretu, ale i na pár slov s pěknou laborantkou Erikou, která se nejspíš jen náhodou mihla chodbou jako lasička. Doufal, že to byla náhoda, nikoliv záměrná provokace, protože nestál o případný druhý díl epizody ze života manželského trojúhelníku. To, co si s ní poslední půlrok užil, bylo sice moc fajn, ale manželce přísahal, že všechno skončilo, a své slovo hodlal dodržet, i kdyby bylo pokušení sebesilnější.

Dal si šluka a snažil se profouknout dým skrze šterbinu pootevřené ventilačky pod cedulí ZÁKAZ KOUŘENÍ. Kouřil a přemýšlel.

Všechno měl na svědomí ten vejlupek, jakému se nikdo nevyrovná. Starší detektiv Jozef Fischer. Byl to jeho parták, spolu tvořili služební dvojici. Dělal spolu už skoro patnáct let.

Detektiv Jozef Fischer, přezdíváný Chosé, přišel do oddělení vražd, když už měl Krauz za sebou úspěšně několik případů. Fischer se tehdy nacházel na hranici mezi bažantem a mazákem. Okamžitě si padli do oka a hned prvním společně řešeným případem přesvědčili všechny, že jejich tandem bude jen ku prospěchu, nikoliv k ostudě. Sblížily je některé společné a současně výjimečné rysy, například schopnost vést křížový výslech s plejádou improvizovaných kombinací třeba i dvacet hodin. Výsledkem takové akce bylo usazené zpocené individuuum s vytrhanými vlasy, zoufale toužící po base nebo plynové komoře, elektrickém křesle nebo po čemkoliv, jen aby už bylo pryč z té příšerné kanceláře, pryč od těch dvou debilů, co z něj polehoučku dostali všechno včetně přiznání! A přitom se ho nedotkli ani prstem!

Oba dva byli stejně staří, oba dva bývalí aktivní sportovci, teď po třicítce už jen příležitostní. Oba dva byli s to

zdolat rybník piva s vodkou a pak v pohodě odjet domů do náruče milované manželky.

Tím však veškerá podobnost končila. Fischer měl na rozdíl od Krauze černočernou kšticí a uzoučký knír jako mexický primáš. Proto mu v práci nikdo neřekl jinak než Chosé. Když kráčeli spolu s Krauzem po ulici, černý Mexikán a plavý árijec, vypadali jako živá reklama Black and White, nápoje mužů. Dále se lišili tím, že Fischer byl už čtrnáct měsíců, šest dní a třináct hodin šťastně rozvedený a po prochlastané noci ho v posteli vítala blondýna, bruneta nebo černovláska, co u něj měla zrovna službu.

Detektiv Krauz kouřil a vzpomínal, jak to všechno vlastně začalo. Dalo se tomu zabránit? Netušil. Z přemýšlení ho vrušilo bouchnutí dveří, jejichž brano už po létech služby nezavíralo samo. Dovnitř vtrhl vyšetřovatel, předstírající spěch.

„Sakra, snad nejdu moc pozdě?“ pozdravil a napřáhl ke Krauzovi ruku. Ten se líně odloupl od zárubně, skrze šterbinu ventilace se zbavil vajglu a s úsměvem, jakým se vítají daňoví úředníci na prahu čerstvě postavené vilky, mu rukou potřásl.

„Zatím ouřaduje ještě technik, ale už začneme my, takže jdeš akorát,“ postrčil vyšetřovatele dovnitř pitevny a pocítil úlevu, že se takto vyřešilo dilema, jestli se má vydat za Erikou, anebo dodržet slib polepšeného nevěrníka.

Doktor Lengyel, pečlivě zahalený do pracovního hábitu, pozvedl zrak od mrtvoly, napřáhl ruku k asistentovi Vilémovi, aby mu podal dlouhý nůž, používaný k úvodnímu řezu, a přivítal všechny přítomné:

„Tak začneme, panstvo.“

Asistentu Vilémovi se udělalo mdlo. Jindy směl úvodní řez a otevření obou dutin provádět on sám a ten kripl Laci mu akorát asistoval, ale teď, když na povrchu těla hledali nějaké přiblblé stopy, začínal doktor. Zacloumala s ním zuřivost, nedovolili mu operovat, krev mu stoupla do hlavy, a aby se neprozradil, zalezl do kouta pitevny jako nadurděné děcko, jemuž nechťejí dát oblíbenou hračku. Otočil se zády a připravoval si cirkulárku. Však jeho čas přijde!

„Začneme zevní obhlídkou, pane kolego, můžeme?“ Tuto otázku adresoval doktor Lengyel doktoru Keseghovi, který se uvelebil na pohodlné židli. Na pracovním pul-

tě si rozložil dvojarch s nákresem lidského těla z frontální a dorzální strany. Do něj bude zakreslovat místa zranění, jež bude kolega Lengyel diktovat. Ten uchopil babčinu hlavu do rukou, rozhrnul na jejím temeni vlasy a spustil:

„Otevřený sečný zhmožděný defekt, dlouhý jedenáct centimetrů, hluboký...“ zasunul do rány ocelové měřtko a zadíval se na stupnici, „... dva, tři, tři a půl centimetru, začíná čtyři centimetry nad levým nadočnicovým obloukem.“

Starší detektiv Krauz zoufale vzhlédl ke stropu. Jednak proto, že někdo vypnul ventilaci, a jednak proto, že takových defektů bylo podle jeho odhadu na těle nebožky asi třicet, takže tímhle tempem budou hotovi tak za tři, čtyři hodiny. Potěš pámbu!

Atmosféra v pitevně nabývala klasické rutinní podoby, doktor Lengyel postupoval pomalu od rány k ráně a monotónním hlasem diktoval svá zjištění. Doktor Kesegh, s nohama roztaženýma, kam se jen dalo, kreslil do dvojarchu čárky, kroužky a puntíky. Každá značka představovala bolest a utrpení. Technik fotografoval ostošest, vyšetřovatel zapisoval stejně tak. Mladíček Kiss vyvaloval oči a polykal sliny, až mu poskakoval ohryzek. Krauz se nudil.

Jakýsi technik v montérkách strčil hlavu do dveří a oznámil všem, že kiksla vzduchotechnika a on to jde opravit a že to potrvá hodinku, možná dvě. Doktoři se tvářili, že ho neslyší.

„Jéžišmarjá,“ zabědoval nad situací vyšetřovatel, jemuž stoupající koncentrace zápachu začala připomínat potápějíci se ponorku se třemi tunami shnilých ryb na palubě. Pokud ovšem existují ponorky provozující rybolov. Krauz se přesunul podél vykachlíčkované zdi k otvoru ventilace, odkud dovnitř milosrdně vnikal slabounký závan čerstvého vzduchu. Mladší detektiv Kiss postřehl jeho manévr a jsa poslušen zásady, kterou mu před pitvou vtloukli do hlavy kolegové, „koukej, co bude dělat Richard, kam si stoupne a co řekne, co si bude psát, a uč se, možná že takhle přežiješ“, ho následoval.

Stoupl si vedle něj a při závanu čerstvého vzduchu se slastně pousmál. Není nad osobní zkušenost. Škodolibě se zadíval na vyšetřovatele a technika, kteří kroužili těsně kolem pitevního stolu.